

[Den fg. finansminister.]

For jeg forstod hr. J. O. Krag tidligere i dag sådan, at man bør kunne foretage en tilpasning af den økonomiske politik og af finanspolitikken til den økonomiske situation, der eksisterer, eller som der er udsigt til.

Samtidig med, at hr. J. O. Krag har sagt det, anfører hr. J. O. Krag, at det er forkert, som regeringen gør det, at tilrettelægge en skattepolitik, der medfører et kasseoverskud i 1970-71. Nu er det — det vil jeg dog sige for en ordens skyld — alene de tre kvarterer i 1970-71, vi kan tilrettelægge udskrivningsprocenten for. Men det er rigtigt, at vi vurderer den økonomiske situation sådan, at det må være rigtigt at tilstræbe et kasseoverskud af den størrelse, vi omtaler. Hr. J. O. Krag kan da ikke sige, at det er en opfattelse, vi står alene med, at man skal søge en finanspolitisk stramning. Jeg er i hvert fald overbevist om, at hvis hr. J. O. Krag selv havde ansvaret for den økonomiske politik, som hr. J. O. Krag har haft tidligere, så ville hr. J. O. Krag på samme måde som vi lytte til en økonomisk sagkundskab — den samme, som hr. J. O. Krag tidligere selv lyttede til. Hr. J. O. Krag ved udmærket, at denne økonomiske sagkundskab har udtalt sig til fordel for en finanspolitisk stramning, altså den finanspolitiske stramning, som regeringen søger at tilrettelægge med vor skattepolitik og med vor finanspolitik i øvrigt.

Hr. Henry Christensen har svaret på hr. J. O. Krags bemærkninger vedrørende de restskatter, der kan blive tale om. Det er altså både A- og B-skatteydere, det drejer sig om; og jeg forstår, at hr. J. O. Krag ikke vil bestride, at der kan blive tale om, at disse ca. 700 mill. kr. ikke kommer ind i provenu. Vi ved begge, at det er et skøn, det må beregninger jo være, både med hensyn til, hvilken gevinst man får ind på grund af indtægtsstigning, og hvilke tab man lider i provenu som følge af, at skatterne ikke kommer ind.

Men lad os se bort fra det. De 700 mill. kr. Hvis man ikke i den skattepolitik, vi tilrettelægger, tager hensyn til, at dette provenu rent faktisk ikke kommer ind i 1970, så må man da erkende, at der vil ske en meget betydelig forbrugsudvidelse, såfremt man ikke foretager andet. Hr. J. O. Krag

mente, at man skulle låne; jeg ved ikke, på hvilken måde man skulle skaffe midler til disposition, om det skulle være ved hjælp af en tvangsopsparing eller på anden måde. Det skulle det altså ikke være, forstår jeg; det kan være, vi får andre konkrete forslag så. Men der vil da i hvert fald komme en forbrugsudvidelse, hvis man ikke tager hensyn til det provenutab, der kommer i 1970 ifølge beregningerne.

Det er måske også en betydelig forbrugsudvidelse, hr. J. O. Krag ønsker, det synes jeg bemærkningen om momsudregningen tyder på. De beregninger, der er foretaget, er foretaget på grundlag af den forbrugsudvidelse i 1970, vi i øvrigt regner med. Vi ønsker en begrænsning af stigningen, fordi vi har den opfattelse, at en udvidelse som den, socialdemokratiet åbenbart ønsker, vil medføre en kraftig inflation her i landet, og det er den, regeringen vil hindre.

Jeg tror heller ikke, at hr. J. O. Krag, hvis han havde ledelsen af en regering, ville omtale de forligsforhandlinger, der vel må føres imellem regering og opposition her i dette ting, på samme måde.

Hr. Per Hækkerup mindede før om en afstemning i 1967. Den skete efter nogle forhandlinger i et skatteudvalg, hvor hr. Per Hækkerup var formand, og på et tidspunkt, hvor hr. J. O. Krag var statsminister. Disse forhandlinger, der blev indledt på Store Kro, blev ført igennem mange dage på grundlag af et notat fra den daværende finansminister opdelt i 15 punkter, hvor man havde medtaget i dette notat en række af de ting, som man mente kunne have interesse for den daværende opposition: skatteloft, bevarelse af kapitalbindingsordningerne og ændringer af skalaen og andre ting. Vi fik ikke forlig, det husker vi alle.

Da flertallet her i salen så skulle gennemføre det, vi havde forhandlet om, tog man så det med, man havde tilbudt skatteyderne? Nej, det gjorde man ikke. Da forligsforhandlingerne ikke førte til noget resultat, blev man stående på det forslag, man havde fremsat fra regeringens side. Det bebrejder jeg ikke den daværende regering at man gjorde. For hvis man ikke kunne gøre det på den måde, så kunne man i realiteten ikke komme til at føre forligsforhandlinger mellem regering og opposition, og det mener jeg fortsat at vi skal